

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **MIMIK, s.r.o.**, se sídlem Špindlerův Mlýn, Špindlerovská 191, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem v Praze 2, Sokolovská 60, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. dubna 2014, č.j. 956/1.30/14/14.3, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. dubna 2014, č.j. 956/1.30/14/14.3, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatiti žalobkyni náklady řízení ve výši 19.218 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Sokola.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25.4.2014, č.j. 956/1.30/14/14.3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Královéhradecký a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 29.1.2014, č.j. 13601/8.30/13/14.3, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Napadené rozhodnutí potvrdil. V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že při kontrole, kterou oblastní inspektorát zahájil dne 1.10.2012 na pracovišti žalobkyně ve, bylo zjištěno, že při bourání komína pracoval pro žalobkyni rumunský státní příslušník **L. M.**, aniž s ním byl uzavřen pracovněprávní vztah. Ten do protokolu uvedl, že pomáhá svému bratrovi od 27.9.2012, práci mu přiděluje pan **G. B.** a o jeho pomoci ví i paní **M.** S výsledky kontroly byla žalobkyně seznámena. Dne 10.10.2012 jí bylo doručeno oznámení o

zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Současně bylo nařízeno ústní jednání, které proběhlo dne 22.10.2013. Následně pak dne 19.11.2013 byli vyslechnuti svědci **L. M.** a **G. B.** Dne 3.12.2013 ukončil oblastní inspektorát dokazování a dne 29.1.2014 vydal rozhodnutí, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Toho se měla dopustit tím, že umožnila fyzické osobě, panu **L. M.**, výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když mu nejméně dne 1.10.2012 umožnila vykonávat závislou práci – bourání komína, mimo pracovněprávní vztah. Za tento delikt uložil oblastní inspektorát žalobkyni pokutu 250.000 Kč.

K námitkám žalobkyně, jak byly uplatněny v podaném odvolání, žalovaný především konstatoval, že není pochyb o tom, že pan **L. M.** vykonával pro žalobkyni závislou práci, když tak činil jejím jménem, podle pokynu svého bratra **R. V. M.**, který měl se žalobkyní uzavřen pracovněprávní vztah. **L. M.** byl k žalobkyni ve vztahu podřízenosti, práci vykonával osobně. To bylo prokázáno při samotné kontrole. Žalovaný uvedl, že orgány inspekce rozhodují vždy v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25.11.1994, č.j. 64-16, z něhož citoval.

Žalovaný dále reagoval na námitku žalobkyně, že pan **L. M.** pracoval na základě žádosti svého bratra. Konstatoval, že pan **R. V. M.** pracoval pro žalobkyni na základě pracovní smlouvy, nebyl oprávněn nechat si „vypomáhat“ při výkonu práce a protože byl na pracovišti sám, byl to on, kdo jménem žalobkyně předával **L. M.** pokyny k práci, kontroloval ji, byl tedy v postavení nadřízeného. I kdyby k takovému jednání neměl oprávnění či pokyn, nic to nemění na faktu, že k výkonu nelegální práce **L. M.** došlo a žalobkyně neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Dále žalovaný hodnotil, zda se nejednalo o občanskou výpomoc a s odkazem na její definice v ust. § 348 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.1991, takové hodnocení činnosti pan **L. M.** však vyloučil. Zaujal také názor k výkladu odměny jako definičního znaku závislé práce a shledal ji pouze jejím důsledkem.

Žalovaný vysvětlil, že oblastní inspektorát poukazoval na rizika spojená s výkonem nelegální práce v souvislosti s prokázáním společenské škodlivosti tohoto jednání, za které označil porušení chráněných zájmů jako je ochrana života a zdraví zaměstnanců a s tím spojené ztížené uplatnění náhrad v případech úrazů vzniklých při nelegální práci ze strany osoby tuto práci vykonávající.

Žalovaný se v závěru odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval i výší uložené pokuty ve smyslu ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti a paušální náhrady nákladů řízení.

Žalobkyně v úvodu žaloby popsala skutkový stav věci zcela ve shodě s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Se závěry žalovaného však zásadně nesouhlasila a tvrdila, že jím byla krácena na svých právech a toto rozhodnutí označila za nezákonné. Poukázala na to, že žalovaný a priori považuje činnost vykonávanou panem **L. M.** dne 1.10.2013 za nelegální práci vykonávanou

pro žalobkyni. S tímto závěrem však žalobkyně absolutně nesouhlasila a tvrdila, že žalovaný zcela opomenul skutečnosti významné pro posouzení činnosti, kterou měl pan **L. M.** vykonávat, nepřihlédl ani k dalším okolnostem pro posouzení věci významným. Citovala ust. § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „zákoník práce“) a poukázala na to, že zejména z protokolů o výsledku svědků pan **L. M.** žádnou takovou práci, jak je popsána v citovaných ustanoveních nevykonával. Práce, kterou prováděl, přičemž není ani zřejmé jakou vlastně práci prováděl, po jak dlouhou dobu a s jakým výsledkem, byla výpomoc bratrovi, tedy službou bratrovi, nikoliv žalobkyni.

Podle žalobkyně není možné ve vztahu k činnosti, kterou pan **L. M.** prováděl - údajně bourání komínu - s ohledem na okolnosti, za kterých tuto činnost vykonával, hovořit o práci prováděné ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Z provedených důkazů nevyplývá, že by žalobkyně byla srozuměna s jeho přítomností na svém pracovišti, ani mu nedala žádné pokyny a nesjedнала s ním žádnou odměnu za práci. Naopak, jak je zřejmé z výpovědi pana **L. M.**, učiněné dne 19. 11. 2013, zdržoval se na pracovišti žalobkyně výhradně na žádost bratra, kterému pomáhal, a to zcela bez nároku na jakoukoliv odměnu. Pan **L. M.** přiznal, že žalobkyně o jeho přítomnosti na pracovišti nevěděla. Obdobně vypověděl i svědek pan **G. B.** a totéž tvrdila i žalobkyně. V řízení nebylo prokázáno, že by bratr pana **L. M.** měl pokyn či povolení žalobkyně požádat jej o výpomoc při výkonu práce, určit mu práci, či dokonce tuto kontrolovat. Dovožovat, že mu bratr dával pokyny, je pouhým pokusem o zdůvodnění tvrzeného výkonu závislé práce. Je totiž nepochybné, že pokud ho bratr požádal o výpomoc, pak mu zcela jistě musel říct, co má dělat, ovšem je jen stěží možné hovořit o tom, že skrze svého zaměstnance, navíc k tomu neoprávněného, žalobkyně, jakožto zaměstnavatel, dala panu **L. M.** pokyny k práci. Skutečnost, že zaměstnanec žalobkyně, **V. M.**, porušil své povinnosti zaměstnance, tedy konat práci osobně, nemůže být k tíži žalobkyně jako zaměstnavatele.

Žalobkyně zásadně odmítla snahu žalovaného dovodit vztah podřízenosti z toho, že činnost, kterou pan **L. M.** vykonával, s sebou nese bezpečnostní rizika a povinnost přesně dodržovat pokyny při práci. Postup, kdy osoby spolu působící na určitém úseku prací vzájemně kooperují tak, aby nedošlo k žádné škodě, a za tímto účelem se na stejné „pracovní“ úrovni domlouvají, není možné zaměňovat se základním znakem závislé práce, tedy s podřízeností a nadřízeností.

Definiční prvek závislosti je dle žalobkyně dán také tím, že k uzavření pracovněprávního vztahu by mělo dojít v zájmu osoby vykonávající tuto činnost s tím, že pracovněprávní vztahy nemohou být uzavírány jestliže na jejich uzavření není dán oboustranný zájem. Jak vypověděla jednatelka žalobkyně, nebyl z její strany zájem pana **L. M.** zaměstnávat, neboť je nespolehlivý. Žalobkyně mu neumožnila výkon nelegální práce, jeho práci si neobjedнала a nesjedнала s ním odměnu. Jednorázová výpomoc bez nároku na odměnu, není výkonem závislé práce. Žalobkyně tvrdila, že nebylo v jejich silách zabránit něčemu o čem nevěděla. Přítomnost pana **L. M.** jí nebyla nahlášena a ani jiným způsobem nebyla o ní informována. Tvrdila, že kdyby jeho přítomnost na pracovišti zjistila, což by se stalo v okamžiku příchodu pana **G. B.**, byl by z místa vykázan. Poukázala na to, že technicky není možné areál, kde stavební práce probíhaly, zajistit proti přítomnosti třetích osob. Pracovníci však byli poučeni, že přítomnost třetích osob je nepřípustná.

Žalobkyně též shledala postup žalovaného v přímém rozporu s požadavky konstantní judikatury, citovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007, sp. zn. 4 As 28/2006, a odkázala i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 46/2005-55. Vyslovila přesvědčení, že závěry v nich přijaté jsou plně použitelné i v její věci, neboť se jedná o univerzální zásadu, ze které plyne, že ji bude možno postihnout za přestupek jen tehdy, bude-li jí prokázáno, že deliktního jednání se dopustila a budou-li vyvráceny všechny její skutkové námitky.

V závěru žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický zrušil a věc vrátil posledně jmenovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 19.9.2014. V úvodu popsal postup správních orgánů v projednávané věci, a to zcela ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí. K uplatněným žalobním námitkám uvedl, že jsou obsahově shodné jako námitky odvolací a uzavřel, že na základě provedených důkazů má za prokázané, že činnost pana **L. M.** naplnila všechny znaky závislé práce, jak je definuje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, neboť nejméně dne 1.10.2012 osobně pracoval na pracovišti žalobkyně, vykonával práci jménem žalobkyně, a to v rámci jejího předmětu podnikání. Bylo také najisto postaveno, že mezi žalobkyní a panem **L. M.** nebyla v době kontroly uzavřena na prováděné práce pracovní smlouva ani dohoda o provedení práce či dohoda o pracovní činnosti. Znovu připomněla, že správní orgány se při rozhodování řídily rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25.11.1994, č.j. 6 A 12/94-16. Zda měla žalobkyně v úmyslu pana **L. M.** zaměstnat označil žalovaný za irrelevantní. Bylo na žalobkyni, aby si svoje vnitřní poměry uspořádala tak, aby nedocházelo k porušování zákonných povinností. Za nerozhodnou označil i další námitku žalobkyně poukazující na skutečnost, že pan **R. V. M.** neměl oprávnění žádat kohokoliv o výpomoc. Poukázal též na to, že pan **G. B.** ve své svědecké výpovědi potvrdil, že na pracoviště měl kdokoliv přístup, nic však nevypověděl o tom, že byl žalobkyní poučen o nepřípustnosti pohybu třetích osob na stavbě. K tomu ze svědecké výpovědi citoval. Znovu se zabýval i znaky závislé činnosti, občanskou výpomoc neshledal v posuzovaném případě přípustnou. V závěru navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem zástupce žalobkyně poukázal na nález Ústavního soudu ČR ze dne 9.9.2014, Pl. ÚS 52/2013, a vyslovil názor, že se v něm učiněné závěry přímo dotýkají projednávané věci. Další žalobní námitky citoval ve shodě s obsahem podané žaloby. Pověřená pracovnice žalovaného pak odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a dále na vyjádření žalovaného k žalobě. Obě strany sporu setrvaly na svých procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Ve vazbě na shora uvedené hodnotil krajský soud nastíněné skutkové okolnosti z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o zaměstnanosti a zákoníku práce. Jak vyplývá z obsahu žaloby, námitky žalobkyně především poukazovaly na nesprávné závěry žalovaného, který opomenul

skutečnosti významné pro posouzení činnosti vykonávané dne 1.10.2013 panem **L. M.** a nepřihlédl k dalším okolnostem pro posouzení věci významným.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že oblastní inspektorát vykonal u žalobkyně dne 1.10.2013 kontrolu podle dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce v platném znění a § 125 v rozsahu ust. § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. V záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole je uvedeno, že na pracovišti žalobkyně byl identifikován pan **L. M.**, který pomáhal bratrovi (**R. V. M.**) při bourání komína, o této pomoci údajně věděla i paní **M.** (jednatelka žalobkyně). Pan **L. M.** uvedl, že pracuje od 27.9.2012, smlouvu nemá, práci mu přiděluje pan **G. B.**, zaměstnanec žalobkyně. Jednatelka společnosti **I. M.** se elektronickým podáním ze dne 15.10.2012 ke zjištění vyjádřila, uvedla, že přítomnost pana **L. M.** na pracovišti s ní nebyla předem projednána a o jeho činnosti na stavbě nevěděla. Vypomáhal svému bratrovi, který měl následujícího dne nastoupit dovolenou a on pro něho přijel, aby ho odvezl domů. Pan **L. M.** byl na stavbě na vlastní zodpovědnost, nebyl s ním uzavřen žádný smluvní vztah a nenáleží mu odměna. Oblastní inspektorát dne 7.10.2013 oznámil žalobkyni, že s ní zahajuje správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a zároveň nařídil ústní jednání ve věci na den 22.10.2013. V jeho průběhu byla žalobkyně, za kterou jednala její jednatelka **I. M.**, seznámena s obsahem použitých listin. K nim uvedla, že pana **L. M.** asi před třemi roky zaměstnávala, byl však nespolehlivý. Setrvala na svém původním prohlášení, že se o jeho přítomnosti na pracovišti dozvěděla až po kontrole. Jak se dostal na pracoviště nevěděla, domnívala se, že přijel pro bratra, aby ho dovezl do Rumunska. Oblastní inspektorát předvolal k podání svědecké výpovědi pány **G. B.**, **L. M.** a **R. V. M.** **G. B.** do protokolu uvedl, že bourání komína dal jako úkol panu **R. V. M.**, nevěděl o tom, že mu bude bratr **L. M.** pomáhat a potvrdil, že to nevěděl ani nikdo z vedení společnosti. O jeho přítomnosti se dozvěděl až když přišla kontrola a oba bratři další den odjeli. Svědek dále uvedl, že se to stalo poprvé, nevěděl nic o tom, že by pracovníci měli zakázáno vodit na pracoviště pomocníky.

Jako svědek byl vyslechnut i pan **L. M.**, který potvrdil svoji přítomnost na pracovišti žalobkyně v den kontroly. Uvedl, že přišel vyzvednout svého bratra, který mu sdělil, že by potřeboval na pár hodin pomoc. Trval na tom, že pro žalobkyni pracoval jen jeden den, pokyny dostal od svého bratra. Nikdo jiný na pracovišti nebyl, pan **G. B.** přišel až když tam byla kontrola. Neměl se žalobkyní uzavřenou pracovní smlouvu, pracoval pro ní v roce 2004. Za práci, kterou odvedl nedostal zapláceno. Předvolanému svědkovi **R. V. M.** se nepodařilo doručit.

Mezi účastníky není sporu o tom, že v době provedené kontroly, tj. dne 1.10.2012, byl pan **L. M.** na pracovišti žalobkyně, pomáhal při bourání komínu a mezi ním a žalobkyní nebyla uzavřena žádná písemná pracovněprávní smlouva či dohoda, jež by formálně nastolila pracovněprávní vztah.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti je nelegální práce definována jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“.

Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na § 2 zákoníku práce, který odstavci 1 stanoví, že „Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro

zaměstnavatele vykonává osobně.“ V odstavci 2 citovaného ustanovení pak zákon dodává, že „Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“

K výkladu citovaných ustanovení zaujal stanovisko Nejvyšší správní soud zejména ve svém rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35. Porovnal současné znění § 2 zákoníku práce jak bylo podáno shora a znění před účinností novely, tj. před 31.12.2011 a konstatoval, že *„Dosavadní judikatura je pro posouzení znaků závislé práce použitelná jen omezeně, neboť se vztahuje k definici závislé práce před účinností výše uvedené novely. Nelze ovšem v dalších úvahách zcela pominout fakt, že Nejvyšší správní soud podle předchozí právní úpravy opakovaně docházel k závěru, že odměna je definičním znakem závislé práce, a to dokonce jedním ze stěžejních.“* K tomu citoval z rozsudku ze dne 29. září 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, a rozsudek ze dne 23. března 2012, č. j. 4 Ads 175/2011-92, publ. pod č. 2638/2012 Sb. NSS. Krajský soud s odkazem na citovaný rozsudek připomíná, že žalovaný se jím, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, neřídil.

V rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j.6 Ads 46/2013-35, dále Nejvyšší správní soud vyložil pojem „závislá práce“ a mimo jiné uvedl, *„Stačí pouze spojit jednotlivé znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce společným prvkem osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli – jenž ostatně vyplývá již ze samotného pojmu „závislá práce“ – a naplnit je v duchu této optiky konkrétním obsahem. Za (samostatný) znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikaturní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti.“*

Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci.“

Nejvyšší správní soud pak svoje úvahy uzavřel konstatováním, že *„společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru*

(zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

Ve světle citované judikatury a zejména pak závěrů Nejvyššího správního soudu, které vyslovil ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, a s ohledem na skutečnost, že za prokázanou dobu výkonu práce pro žalobkyni žalovaný i oblastní inspektorát označili pouze den 1.10.2012, lze uzavřít, že v posuzovaném případě nebylo prokázáno, že byly naplněny znaky závislé práce definované v § 2 odst. 1 zákoníku práce a v důsledku toho ani § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný i oblastní inspektorát proto pochybili, pokud žalobkyni uznali vinnou ze spáchání deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Dalšími žalobními námitkami se již krajský soud nezabýval, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé výrok rozsudku změnit. Rozhodnutí žalovaného dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jak ukládá ust. § 78 odst. 4 citovaného zákona.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 a 1.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 3 úkony po 3.100 Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 1 a 3 a § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.), navýšené o DPH. Žalovanému uložil uhradit žalobkyni celkovou částku 19.218 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. října 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu